

Mārtiņš Brauns: galvenais ir nemest plinti krūmos, neskābt un nebēdāties, tūlīt forši atkal būs!

Publicēts: 29.05.2020.

Pilsētā

Ar komponistu Mārtiņu Braunu riga.lv tikās šī gada pirmajā siltākajā dienā, kad viņš bija ieradies Rīgas domē, lai Rātsnama zvaniem pielāgotu jaunas melodijas. Riga.lv izmantoja situāciju, lai uzdotu komponistam dažus jautājumus gan par darbu ar zvaniem, gan viņa paša izjūtām šajā sarežģītajā laikā.

Jūs strādājat ar Rātsnama zvaniem kopš to uzstādīšanas 2006. gadā. Kādēļ to darāt, kāda ir interese?

Protams, man ir interese, protams. Nekad nav pilnīga drošība, ka tas skanēs kā esmu iedomājies. Interese ir, protams. Un vienmēr ir kaut kāda mācīšanās. It kā vienkārša lieta, tāpat kā klavieres spēlēt, bet tās pat tuvu nav klavieres, arī ērģeles tās nav, jo ērģelēm tā skaņas kavēšanās ir minimāla, it sevišķi jaunajām. Ērģeles skan drusku ar novēlošanos, zvaniem tā novēlošanās ir vēl drusku lielāka, bet tas viss ir interesanti.

Un tas ir forši, ja labi iznāk. Man šoreiz gribējās viegli, lai ir viegli, lai nekas nav smags. Ja pievakares stundā nospēlē "Dvēselīti", tad varbūt kādam tas sentiments liekas par drūmu, tāpēc esmu sagatavojis arī citas kompozīcijas. "Augu nakti pogo lakstīgala" varētu būt pēdējais nakts zvans.

Vai ir tādas melodijas, kas labāk skan no rīta vai vakarā?

Ir. No rīta tā noteikti ir "Mūžam mīloša sirds", ko varbūt pazīst tikai "Suns un kaķi" aktieri un režisors, bet tā ir tāda optimistiska. Otra ir vēlāk, tiem, kas ilgāk guļ – "Kur tu teci gailīti" - tas būs desmitos no rīta, ar domu – hei, mosties beidzot! Par programmas beigu daļu arī skaidrs, pa vidu gan būs visādi gabali - "Klipu, klapu", "Sijā auzas" - tādas darba dziesmas. Pašā vakarā ir Brāmsa šūpuļdziesma, tas ir tiem, kas agrāk iet gulēt, bērniem.

Vai šo melodiju atlasī ietekmēja arī pašreizējā situācija?

Jā, ietekmēja, tāpēc es arī centos viegli. Viss nav viegli, bet es centos, tā, lai sagurušam cilvēkam nevajadzētu no šiem zvaniem justies vēl nogurušākam, lai neskan kā kapu zvani. Tāpēc es centos viegli un varbūt kādam pat lēti tas liksies. Kopumā būs jautri, priecīgi, arī uzkrītoši tradicionāli. Atļāvos ielikt arī savus gabalus "Es ilgojos pēc tevis" un "Dvēselīti", kas varbūt ir mazliet drūmāka.

Kāds ir lielākais izaicinājums, strādājot ar zvaniem?

Izaicinājums ir tāds, ka es diezgan labi zinu, kas neskanēs, un es riskēju, es ņemu lielos resnos zvānus, un domāju – vai cik smuki būtu, ja tas basā būtu. Un tad es braucu uz šejieni un domāju, vai tas skanēs, vai tas neskanēs, jo, tas zvans, būdams, resns un liels, noēd melodiju, viņš uztaisa putru un nevar saprast, kas tas ir par akordu. Es te liku kopā vienu gabalu no Raimonda Paula un skatos, ka putras ir par daudz.

Cik ilgi ir jāskan zvanu melodijai, lai klausītājs to spētu atpazīt?

Lai ir nodots signāls, lai ir nodota informācija. Ļoti populāras melodijas izspēlē vienu reizi. Ja melodija nav tik populāra, tad ir divas reizes. Normāli, lai dziesmu atpazītu, ja tā ir populāra – tas ir viens pants un citreiz pat piedziedājumu nevajag. Vai tikai piedziedājumu. Dziesmā "Es ilgojos pēc tevis" ir tikai zvanu spēles un viens motīvs. Tie kas pazīst, tie arī pazīst. Visu dziesmu spēlēt cauri ar tiem akordiem, tas būtu par smagu, it sevišķi zvaniem, kur melodijai jābūt caurspīdīgai un harmoniskai. Būtiskākais, lai ir muzikāls iespaids, kas šai stundai tieši raksturīgs.

Kādu zvanu mūziku vajadzētu piedāvāt rīdziniekiem pēc pāris gadiem?

Tas nav viegls jautājums. Es nevaru atļauties mūsdienu, it kā varu, bet tas ir apgrūtinājums. Mēs ar Raimonu Paulu ļoti labi sadarbojamies. Populārus gabalus, arī ārzemju, piemēram, ABBA būtu interesanti, bet tur uzreiz ir jārisina autortiesību aizstāvības problēma un jāslēdz līgums, tas varētu apgrūtināt šo procesu.

Bieži Rīgu apmeklē slaveni mūziķi un grupas, vai Jūs būtu ar mieru pielāgot viņu mūziku Rīgas zvaniem?

Ja dod savu piekrišanu, tad kāpēc ne. Bet ir dziesmas un gabali, kuru pavadījums ir tik piesātināts, ka to nevar atļauties zvaniem, ja atbilst, tad protams.

Kā pats pavadāt pašizolācijas laiku, kas mainījās dzīvē? Kādas pārdomas?

Man ir prieks, ka nāk pavasaris. Tas ir forši, un tad var palauzīt galvu, vai var jau kaut ko stādīt, vai būs vēl salna. Mājās man nav motivācijas neko jaunu rakstīt. Tas ir jocīgi, kaut kad jau atvērsies koncerti. Es viens pats arī varu koncertēt, man ir apmēram pusotru stundu gara programma, ko es viens pats varu nospēlēt. Bet dzīvajā gan, jo televizorā vai datorā skatīties uz vienu tādu plikpaurainu veci, lai arī cik viņš tur iztaisītos... Es nezinu, neesmu nekādas virtuozs, es esmu komponists, esmu ļoti slikts dziedātājs, viduvējs pianists. Es esmu komponists un koncertos to autoram parasti piedod.

Katru dienu, lai pirkstiņi nepaliek tādi stīvi, es trenējos, katram jātrenējas. Es spēlēju Bahu, nopirku "Labi temperēto klavesīnu", abas daļas, pētīju ilgi, Latvijā nevarēju dabūt, dabūju ebay pasūtīt. Bahs ir ļoti labs, tur acis modras jātur. Tas ir tāds universāls gabals pirkstiem, reakcijai, visam. Konstatēju, ka arī balss pasliktinās, kad to nelieto. Es koncertos arī pāris gabalus mēdzu nodziedāt, un tagad es vienkārši ņemu savu repertuāru un katru dienu kādas četras, piecas dziesmas nodziedu, un ar katru dienu tā balss paliek pieņemamāka.

Vai patīk vecos labos hitus dziedāt?

No tiem ziedu laiku gabaliem es nešķiros, un, ja mani vēl sauks kaut kur kaut kādas jubilejas spēlēt, noteikti vecos hitus spēlēšu. Tas ir vajadzīgs. Tagad cilvēki sēž kā mieti, kā parādās populārie hiti, tā visi uzreiz ir uz ragiem. Ar jauniem gabaliem ir grūta lieta, ja agrāk dziesmas izplatījās, cilvēki meklēja kā ierakstīt un kā to drīkst vai nedrīkst, tad tagad ir kaut kāds standarts vai formāts un it kā ļoti viegli iegūt, bet grūti iekļauties.

Kā, Jūsprāt, mēs pārvaram šo situāciju? Kādi ir cilvēki?

Pēc sevis spriežot, man reizēm uznāk nervozitāte vai niknums, bet es tieku ar to galā, ja ir laiks. Vajag pajautāt - kas ir ar tevi, vecīt, kas notiek? Kāds laiciņš ir vajadzīgs, bet kopumā cilvēki ir laipni un labi. Man savu amata brāļu ir žēl, jo viņi neiekļaujas pierastajos standartos, viņi pārtiek no koncertiem. Tas ir par tiem, kuru maizes darbs ir mūzika. Ja tu esi ļoti labs ģitārists, tad tu meklē variantus, kā Mārcis Auziņš, piemēram, ir sniedzis autokonzertus. Ir mūzika, kurai tiešais koncerts ir vajadzīgs – lai tu vari uzrunāt, lai vari just publiku, tās ir strāvas, kuras neredz, bet kuras ir. Galvenais ir nemest plinti krūmos, neskābt un nebēdāties, tūlīt forši atkal būs!

Rīgas domes Sabiedrisko attiecību

Autors: nodaļa

<https://www.riga.lv/lv/jaunums/martins-brauns-galvenais-ir-nemest-plinti-krumos-neskabt-un-nebedaties-tulit-forsi-atkal-bus>